

nogen Forandring i disse Forhold, hvis Tilvejebringelse har krævet et meget betydeligt Arbejde og lagt Beslag paa store Kapitaler.“

Dette er altsaa den ene Side af Sagen, Afsætningen; den anden Grund til at ønske den tidligere Afslutning af den ny Kontrakt ligger i Nødvendigheden af at sikre Brudets regelmæssige Drift. Derom udtaler man: „Dernæst fordrer Brudets regelmæssige Drift, at hele det til Driften fornødne Apparat, saasom Dampmaskiner, Pumpeværker, Kraner og Ophejsmaskiner, Skraabaner, Sporveje og det hele løbende Materiel holder Skridt med de fra Aar til Aar stigende Fordringer, som Driften stiller paa Grund af Brudets stedse tiltagende Dybde, der for Tiden er 120 Fod under Havets Niveau og vokser 4—5 Fod aarlig. Og disse Fordringer stige i langt stærkere Grad end Brudets Dybde paa Grund af Kryolitens Lagringsforhold, der gør det nødvendigt hvert Aar at bortsprænge den Kryoliten dækkende Fjældmasse, hvis Tykkelse selvfølgelig stiger stærkt med Brudets tiltagende Dybde. — Derfor er det ogsaa nødvendigt med nogle Aars Mellemrum at omlægge Brudets Skraabaner og forøge dets Maskinkraft, der for Tiden bestaar af 7 Dampmaskiner med Kedler til 130 Hestes Kraft, foruden forskellige mindre Maskiner i Værkstederne, medens Skraabanernes og Sporvejenes samlede Længde udgør ca. 4,000 Fod. Brudets nuværende Materiel er beregnet paa at kunne gøre Fyldest i endnu et Par Aar; men skal Brudet holdes i fuld arbejdsdygtig Tilstand efter Koncessionens Udløb 1904, er det nødvendigt allerede i Aar og i de nærmest følgende Aar at foretage de forberedende Arbejder til en yderligere Forøgelse af det hele Arbejdsapparat.“ Jeg tror, at Kryolitselskabet her har givet fyldestgørende Grunde for, at det, samtidig med at det erklærer sig villigt til at forny paa de gamle Betingelser, ønskede at faa Sagen afgjort allerede i Fjor.

Hvad nu det tredie Realitetsspørgsmaal angaar, Ministeriets Behandling af Andragendet, ønsker jeg at præcisere lidt mere, end det er sket fra den ærede Ordførers Side, hvorledes jeg er gaaet frem. Efter at Andragendet i Marts var indkommet til Ministeriet, konfererede jeg først mundtlig med Formanden for Bestyrelsen af Kryolitselskabet, derefter konfererede jeg ligeledes mundtlig med den daværende Konseilspræsident nuværende Gehejmeetaterraad Hørring, som jo foruden at han tidligere som Minister har haft at gøre med disse Forhold, desuden ifølge sit sær-

lige Kendskab dertil som tidligere Direktør for den grønlandske Handel, lige som han ogsaa selv har besøgt Grønland, maa siges at være en af de Mænd, der bedst kunne have en begrundet Mening om denne Sag. Han tilskyndede mig uden nogen Betænkelighed til at opfylde det fremsatte Ønske og omtalte ikke ved den Lejlighed noget som helst, der kunde tyde paa, at der skulde kunne rejses nogen Indvending med Hensyn til den formelle Behandling over for Rigsdagen af Sagen, som jeg senere skal komme til. Hvad Spørgsmaalet om Fornyelse af Koncessionen forinden dens Udløb angaar, udtalte han, at der ikke var noget paafaldende deri, det var den samme Fremgangsmaade, som var fulgt ved tidligere Fornyelse. Jeg sendte derpaa midt i Marts Sagen til den grønlandske Handels Direktorat, for at dette kunde afgive Betænkning derover, og da jeg i Maj Maaned modtog dettes Betænkning, som ogsaa var i høj Grad tilskyndende, sendte jeg denne og Andragendet til Finansministeriet, idet jeg om den finansielle Side ansaa det for givet, at ogsaa Finansministeriet maatte høres, inden noget afgørende foretoges. Ogsaa derfra fik jeg Sagen tilbage med Skrivelse, i hvilken man ønskede Kontrakten fornyet paa uforandrede Vilkaar. Derefter blev der saa i Juli givet den allerhøjeste Bevilling, som findes trykt i Betænkningen. Dette er altsaa, hvad der kan siges om Sagens Realitet. Jeg erklærer, at den ærede Ordfører ikke har kritiseret den Side af Sagen, men han har ønsket Oplysninger. Jeg har nu givet de Oplysninger, som jeg mener ere tilstrækkelige til at danne sig en selvstændig begrundet Mening om, hvorvidt Koncessionen er forsvarlig, og hvorvidt Regeringen har handlet samvittighedsfuldt i Sagens Realitet.

Jeg kommer derefter til den ærede Ordførers Kritik af den formelle Side af Sagen. Der skal altsaa efter den ærede Ordførers Opfattelse være truffet en Overenskomst mellem Indenrigsminister Hørring her i Salen i 1894 ifølge Folketingstidenden, som den ærede Ordfører henviste til og hist og her af og til oplæste noget af. Ganske vist har den ærede Ordfører ikke villet lægge mig til Last, at jeg ikke havde Kendskab til de Udtalelser, som den Gang faldt, men derimod har den ærede Ordfører villet lægge den afgaaede Konseilspræsident til Last, at han ikke har oplyst mig om, at der af ham var truffet en „klar og bestemt“ Aftale, som den ærede Ordfører udtrykte sig, at Hørring — altsaa ikke og-